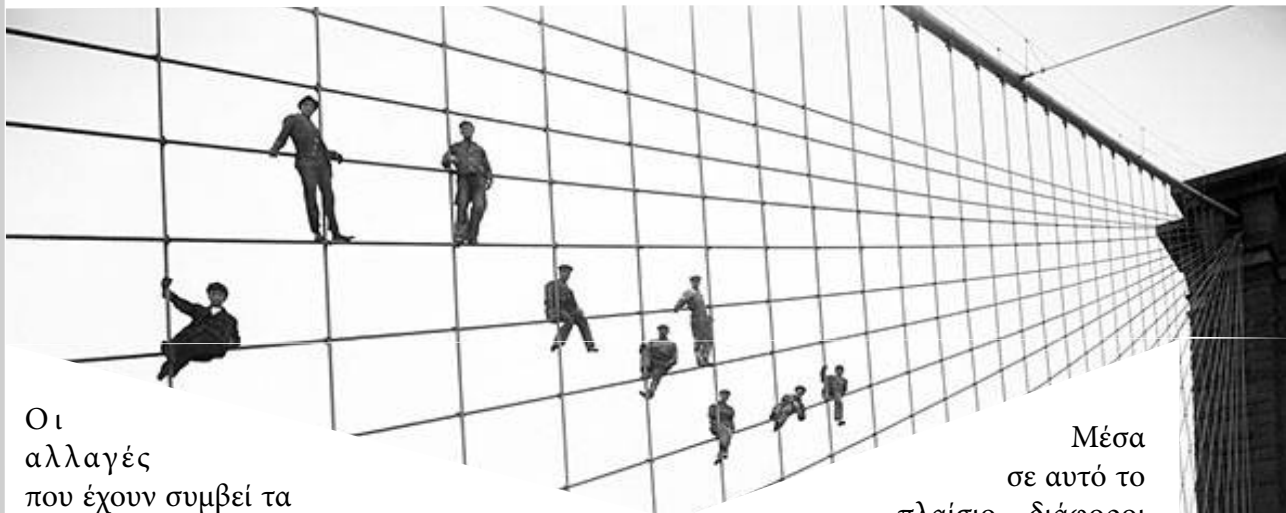

ΣΤΗΝ ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΝΑ ΤΕΡΜΑΤΙΣΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ !

Οι αλλαγές που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια στη ελληνική κοινωνία δεν έχουν αφήσει ανεπηρέαστη τη σύνθεση και τον τρόπο λειτουργίας των πανεπιστημίων, αλλαγές που όσοι βρισκόμαστε λιγότερο ή περισσότερο μέσα στις σχολές τις βλέπουμε να επηρεάζουν την καθημερινότητά μας, πάντα προς το χειρότερο. Κατ' αρχάς, η υποτίμηση της αξίας των πτυχίων, αυτού του θαυματουργού χαρτιού που κάθε ελληνική οικογένεια ήθελε για το παιδί της ώστε να προκόψει και να ανελιχθεί κοινωνικά και ταξικά. Πλέον, το πτυχίο που προσφέρει το μαζικό αμφιθέατρο δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά ένα πρώτο στάδιο στο γέμισμα του βιογραφικού και μια μικρότερη ή μεγαλύτερη αναβολή της ανεργίας, ενώ όλο και περισσότερο εξοικειωνόμαστε με τις σκατοδουλειές που μας προσφέρει ο ελληνικός καπιταλισμός. Το πραγματικό φιλτράρισμα γίνεται σε ένα επόμενο στάδιο, μέσα από τα ερευνητικά των εργαστηρίων, τις επιδώσεις στις εξετάσεις, τις διασυνδέσεις με καθηγητάδες και εταιρίες. Εκεί, όπου όσοι είναι πραγματικά πεπεισμένοι να δούνε τον εαυτό τους να ανέρχεται κοινωνικά καλούνται να αποδείξουν ότι το αξίζουν περισσότερο από τους συμφοιτητές-ανταγωνιστές τους.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, διάφοροι φοιτητικοί-εθελοντικοί οργανισμοί(π.χ. EBEC,eestec,Job-Fair,IEE...),οι οποίοι έχουν άμεση σχέση με επιχειρήσεις, παρεμβαίνουν όλο και περισσότερο στις σχολές. Από τη μία πλευρά, διοργανώνουν ημερίδες με σκοπό να φέρουν τις εταιρίες που ψάχνουν για φτηνό εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό σε επαφή με τους φοιτητές εκμεταλλεύομενοι της ανασφάλεια τους γύρω από την ανεργία (βλ. Jobfair), ενώ από την άλλη διοργανώνουν εκδηλώσεις επιχειρηματικότητας και καινοτομίας προσελκύοντας καριερίστες με διαθέσιμες κοινωνικής ανέλιξης. Στην πραγματικότητα, οι επιχειρήσεις πίσω από αυτούς τους οργανισμούς επωφελούνται καθώς καρπώνονται ιδέες-καινοτομίες και φτηνή ή και τζάμπα εργασία από φοιτητές. Επιχειρήσεις που όμως τυχαίως είναι οι ίδιες οι οποίες συνεργάζονται χρόνια με τα πανεπιστημιακά ιδρύματα για να κάνουν φτηνά τις έρευνες τους (τον κύριο όγκο των οποίων εκπονούν κακοπληρωμένοι ή και τελείως απλήρωτοι μεταπτυχιακοί φοιτητές και διδακτορικοί).

Αυτή η κατάσταση προφανώς δεν συμβαίνει αυθόρμητα αλλά προωθείται και οργανώνεται από ένα σύμπλεγμα φοιτητών, καθηγητών και πρυτανικών αρχών, οι οποίοι απολαμβάνουν από υλικά οφέλη μέχρι φανταχτερές ψευδαισθήσεις, ανάλογα με τη θέση ισχύος στην οποία βρίσκεται ο καθένας. Η ρητορική αυτού του συρφετού πέρα από το να προωθεί την καινοτομία, την επιχειρηματικότητα και ό,τι άλλη παπάτζα σκέφτονται τα αφεντικά για να συγκαλύψουν τον εκμεταλλευτικό ρόλο τους, είναι και μια ρητορική η οποία αιτιολογεί τη μετακύλιση του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας, με τελευταίο και χαρακτηριστικό παράδειγμα τη μείωση των χρημάτων της πρακτικής. Μια εξέλιξη που δεν συναντάει αντίδραση από ένα μεγάλο κομμάτι του φοιτητικού σώματος το οποίο έχει καταπιεί αμάσητη την ιδεολογία την αφεντικών και δεν βλέπει την πρακτική ως δουλειά για την οποία θα έπρεπε να μας πληρώνουν περισσότερα, αλλά ως χάρη που μας κάνουν οι επιχειρήσεις.

Κι όμως με τη συνδρομή όλων των ιδεολογικών εκπροσώπων του συστήματος το κεφάλαιο που μας αποξενώνει τον έναν από τον άλλο, που μας εκμεταλλεύεται και εντατικοποιεί τη ζωή μας όλο και πιο πολύ παρουσιάζεται ως μια φυσική κατάσταση και η ευθύνη για τη μιζέρια της σύγχρονης ζωής και των δυσκολιών που περνάμε μετατίθεται στον καθένα μας ατομικά. Εμείς φταίμε που είμαστε άνεργοι ή δε μας κολλάνε ένσημα, εμείς φταίμε που όλο και περισσότεροι δεν έχουνε μέλλον. Τα αφεντικά θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε πως η υποτίμηση της εργασίας και της ζωής μας δεν αντιστρέφεται με συλλογικούς αγώνες αλλά με ακαδημαϊκές πιστοποιήσεις και σκληρή ατομική προσπάθεια. Μας κλέβουν όλο και περισσότερο χρόνο για να μας δώσουν τα ίδια και λιγότερα λεφτά, μας εξαναγκάζουν να δουλεύουμε άμισθα για υποσχέσεις και να λέμε και ευχαριστώ, μας δίνουν όλο και λιγότερες υποσχέσεις, μας γεμίζουν με άγχη και ανασφάλεια, μας βάζουν από μικρούς σε μια κούρσα ανταγωνισμού με τους γύρω μας, μας απειλούν κάθε μέρα περισσότερο αν δεν έχουμε καλούς βαθμούς και προϋπηρεσία δεν αξίζουμε να δουλέψουμε και άρα να ζήσουμε..

Σε αντίθεση με αυτά που μας λένε από μικρούς δεν είμαστε και δε θέλουμε να γίνουμε τα εγωιστικά καθίκια που θέλουν να μας κάνουν. Η δική μας δύναμη βρίσκεται στις σχέσεις που αναπτύσσουμε μεταξύ μας, στις κοινότητες αγώνα που χτίζουμε και σε αυτά που δημιουργούμε και παράγουμε έξω από τους καταναγκασμούς του κεφαλαίου. Δε θέλουμε να είμαστε αποδοτικοί ή παραγωγικοί για να μας εκμεταλλεύονται καλύτερα τα αφεντικά. Οι ανάγκες μας δεν έχουν καμιά σχέση με την ανάπτυξη της οικονομίας αλλά είναι εκ διαμέτρου αντίθετες. Δε μας καλύπτει η γνώση που μας παρέχουν, μια τυποποιημένη γνώση κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους σε ένα μέρος που παρουσιάζεται ως ναός της γνώσης αλλά προσαρμόζεται όλο και περισσότερο στις ανάγκες της αγοράς εργασίας και στη διοχέτευση εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού, δηλαδή ειδικευμένων ηλίθιων σκοτώνοντας τη δημιουργικότητα και την όρεξη μας. Θέλουμε να είμαστε ελεύθερα υποκείμενα και να καθορίζουμε τη ζωή μας και όχι μισθωτοί ή άμισθοι σκλάβοι.

Δε θέλουμε να είμαστε μέρος της λύσης των προβλημάτων του εκπαιδευτικού συστήματος ή τις εθνικής οικονομίας αλλά να γίνουμε το πρόβλημα.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Συνελεύσεις κάθε Δευτέρα στις 2:30

<http://stekipolytexneiου.squat.gr/>

Αίθουσα 11, Χημικών Μηχανικών